

Οδυσσέας Ελύτης Από το 'Άξιον Εστί:

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική.

το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου...

Εκεί σπάροι και πέρκες

ανεμόδαρτα ρήματα

ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια

όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε

σφουγγάρια, μέδουσες

με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων

όστρακα ρόδινα με τα πρώτα μαύρα ρίγη...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα μαύρα ρίγη...

Εκεί ρόδια, κυδώνια

θεοί μελαχροinoί, θείοι κ' εξάδελφοι

το λάδι αδειάζοντας μες στα πελώρια κιούπια.

Και πνοές από τη ρεμματιά ευωδιάζοντας

λυγαριά και σχίνο

σπάρτο και πιπερόριζα

με τα πρώτα πιπίσματα των σπίνων

ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα-πρώτα Δόξα Σοι...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα-πρώτα Δόξα Σοι!..

Εκεί δάφνες και βάγια

θυμιατό και λιβάνισμα

τις πάλες ευλογώντας και τα καριοφίλια

στο χώμα το στρωμένο με τ' αμπελομάντιλα ,

κνίσες, τσουγκρίσματα

και Χριστος Ανέστη

με τα πρώτα σμπάρα των Ελλήνων!

Αγάπες μυστικές με τα πρώτα λόγια του Ύμνου...

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα λόγια του "Ύμνου !..